

vidt det var ønskeligt for Danmark, hvis vi kunde faa Lov dertil, at indtage Stillingen som permanent neutral. Man maa erindre, at den Gang sad der en Regering ved Roret, af hvilken det ærede Medlem Hr. P. Munch var Medlem, og naar vi sammen med Kammerherre Bernhoft kom til denne Konference i Paris som Regeringens delegerede, maatte det være Regeringens Synsmaader, som maatte blive afgørende, ligesom det ved de Forhandlinger, der nu skal finde Sted i Genève, er den nu siddende Regerings Opfattelse af de foreliggende Spørgsmaal, som maa blive afgørende. Derfor kunde hverken Hr. Alexander Foss eller jeg modsætte os, at man støttede Ønsket fra Svejts om, at det maatte blive tilladt Staterne indenfor Folkeforbundet, hvis de ønskede det, at erklære sig permanent neutrale. Det faldt desuden i Traad med den almindelige Tendens, hvorefter vi ligesom de andre Smaalandes Repræsentanter maatte arbejde for at skaffe de smaa Lande saamegen Bevægelsesfrihed som muligt. Men for at undgaa Misforstaaelse bad jeg udtrykkelig Gesandten, Kammerherre Bernhoft, som var vor Delegations sædvanlige Ordfører, gøre opmærksom paa, at der med Hensyn til Spørgsmaalet om permanent Neutralitet, om, hvorvidt Danmark, hvis der gaves det Adgang dertil, vilde benytte sig af denne Ret til at erklære sig permanent neutral, ikke var Enighed indenfor Delegationen og heller ikke indenfor Partierne i Danmark. Jeg havde allerede den Gang den Opfattelse og har yderligere udviklet den ved de Forhandlinger, som er førte paa de nordiske interparlamentariske Møder, at det ikke vilde være heldigt, om vi, hvis en saadan Ret var blevet tilstaaet os, vilde benytte os af den. Jeg mener derfor ikke, vi nu skal stræbe hen imod at faa Folkeforbundspagten ændret i Retning af, at det kunde blive muligt. Jeg har overhovedet den Opfattelse, at vi skal villigt gaa ind paa at bære de Byrder, som Folkeforbundsordningen paalægger os, thi en saadan Særstilling, som en permanent Neutralitet vilde give Danmark, vilde ganske sikkert ogsaa give os en uheldig Særstilling med Hensyn til vor Indflydelse indenfor Folkeforbundet, med Hensyn til hele vor Stil-

ling der. Ganske den samme Opfattelse blev fremsat af Hr. Hjalmar Branting under en Debat, vi havde ved et af de nordiske interparlamentariske Møder.

Med Hensyn til Rustningsspørgsmaalet har jeg allerede i mine forrige Udtalelser præciseret min Mening. Jeg mener, at selv om Folkeforbundspagten ikke indeholder en bestemt Bemyndigelse for Raadet til at fastsætte en Grænse, under hvilken Rustningerne ikke maa reduceres, ligger det i hele Folkeforbundspagtens Aand og Mening, at der maa bevares et Forsvar for at sætte vedkommende Land i Stand til at fylde sin Plads indenfor Folkeforbundet og udføre de Opgaver, som der naturligt vil tilfalde det. Jeg undrer mig over, at dette Synspunkt vedblivende kan blive bestridt. Det er naturligvis muligt at anføre løsvænte Ytringer af enkelte fremragende Mænd, som har bidraget og i høj Grad bidraget til at føre Folkeforbundet frem, og som stadig er blandt dets Ledere, Ytringer, som kunde synes at betyde den Mening, som det ærede Medlem Hr. P. Munch har, men dette bør ikke faa os til at glemme, at den engelske Regering ved Forelæggelse af Folkeforbundspagten i Parlamentet saa klart og tydeligt har udtalt sin Opfattelse af dette Forhold — og der er ikke mindste Grund til at tro, at den franske Regering har en anden Opfattelse —, at man paa ingen Maade kan komme bort derfra. Naar den engelske Regering i Aktstykket siger: „Det er sandt, at i Mangel af en stærk international Kampstyrke, der er rede til øjeblikkelig Indgriben i alle Dele af Verden, maa Forbundets Medlemmer træffe deres egne Forholdsregler til umiddelbart Selvforsvar imod saadanne Styrker, som pludselig maatte blive samlet imod dem“, og et andet Sted: „For at modtage det første Stød ved et pludseligt Angreb maa Staterne derfor falde tilbage paa deres egen Modstandskraft og deres Naboers Hjælp“. Jeg synes, det er ganske umuligt at benægte, at den engelske Regering opfatter Forholdet paa samme Maade, som jeg altid har opfattet det: at der maa være en Forsvarsstyrke, som er i Stand til at modstaa pludselige Angreb fra saadanne, som vil bryde ud fra Forbundets Regler og rejse Ufred paa Trods deraf.